

1) Ὁ μὴ δεκτός, ἀπαράδεκτος Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Ὁ δὲ δόσιτι μ' ἄλλο μ' ἔρδεσαι, ἄδε-
χτος εἶσαι (εἰς τὴν οἰκίαν μου πλέον νὰ μὴ ἔρχεσαι, δὲν εἶσαι
δεκτός) Χαλδ. 2) Ὁ ἀκατάδεκτος, ὑπερήφανος Μύκ.
β) Ὁ εὐερέθιστος, ὁ μὴ δεχόμενος παρατηρήσεις
Βιθυν. Σίφν.: Ἡ δεῖνα εἶναι ἀνάδεχῃ Σίφν. 3) Ἀμετα-
χείριστος, ἐπὶ ἀγγείων κττ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.)
Πβ. ἄγγιαχτος, ἄγγιχτος.

αδηλάχλαδο τό, Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄδηλο, δι' ὃ ἰδ. ἄδηλος, καὶ ἀχλάδι.

Τὸ φυτὸν ὀξαλὶς τὸ ὀξίδιον (oxalis acetosella) τῆς
τάξεως τῶν γερανιωδῶν (geraniaceae), βότανον θεραπεύον
τὸ νόσημα ἄδηλον. Πβ. *ἄδηλοψόφι. [**]

***αδηλομάχαιρο** τό, ἀδηλομάδαιρο Πόντ. (Ἀμισ.
Ὁφ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄδηλο, δι' ὃ ἰδ. ἄδηλος, καὶ μαχαίρι.

Μάχαιρα, τὴν ὁποῖαν μεταχειρίζονται πρὸς θεραπείαν
ὀφθαλμίας, τοῦ ἀδήλου, ψαύοντες δι' αὐτῆς τρεῖς ἐν εἵδει
σταυρώσεως τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπιλέγοντες ἐπὶ τὴν
ἐνθ' ἄν.: Ἔσανε ἑκατὸν δύο ἀδηλοψόφ', ἑκατὸν δύο ἀδηλομά-
δαιρο, ἔλαφο ἐπέραςε ἀσ' σ' Ἀντήλ' τὸ ποτάμ' ἀσπρύτερο, ἀσ'
σὸ Δεδέκ' τὸ πεγάδ' καθαρώτερο. Ἐγὼ οὐτὸ εἶπα 'το, Ἐξάιτος
εἶπεν ἀτο (Ἐξάιτος = Χριστός. Ἐπὶ φδ.) Ὁφ. Πβ. ἀδηλά-
χλαδο, ἀδηλοψόφι, ἀσπράδι.

ἄδηλος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ. καὶ δημῶδ. Κῶς Πόντ.
(Ἀμισ. Ὁφ.) ἄδηλος Στερελλ. (Γαρδικ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄδηλος.

1) Ἀσαφής, ἀβέβαιος λόγ. σύννηθ. καὶ δημῶδ. Κῶς:
Ἀδηλον ἀκόμα τ' ἀμπελοῦ τὸ εἰσόδημα Κῶς || Φρ. Ἀδηλα
καὶ κρύφια (ἐπὶ πραγμάτων ἀγνώστων καὶ μυστηριωδῶν.
Ἡ φρ. ἐκ τῆς Π. Δ. Ψαλμ. 50,8) λόγ. σύννηθ. β) Ἀνέ-
παφος, ἄθικτος (θὰ ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς τὸν μὴ παρατη-
ρηθέντα, τὸν λησμονηθέντα) Στερελλ. (Γαρδικ.): Ἀσμ.

Κὶ πάρτι κὶ παλαιὸ κρασί ἀπ' ἄδηλου βαρέλλι

2) Μάταιος Πόντ. (Ἀμισ.): Ἀοῦτο ὁ κόσμος ντό ἄδη-
λον ἐν' ! (αὐτὸς ὁ κόσμος τί μάταιος εἶναι !) 3) Τὸ οὐδ.
οὐσ., ἡ ἐπὶ τῆς ἱριδος τοῦ ὀφθαλμοῦ σχηματιζομένη λευκὴ
κηλὶς, νόσημα τοῦ ὀφθαλμοῦ Πόντ. (Ἀμισ. Ὁφ.): Τὸ
μάτι μ' ἔδ' ἄδηλο Ὁφ. Τὰ μάτ' εἶχουνε ἄδηλο καὶ οὐ λέπ'
νὰ πορπατῇ αὐτόθ. Πβ. ἀδηλάχλαδο, *ἄδηλομάχαιρο,
*ἄδηλοψόφι, ἀσπράδι.

***αδηλοψόφι** τό, ἀδηλοψόφ' Πόντ. (Ἀμισ. Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἄδηλόψοφος.

Βότανον ἢ φάρμακον ἐπιφέρει τὴν ἴασιν τοῦ ἀδήλου,
ὃ ἰδ. ἐν λ. ἄδηλος, ἐνθ' ἄν. Ἐπὶ φδ.: Ἔσανε ἑκατὸν δύο
ἀδηλοψόφ', ἑκατὸν δύο ἀδηλομάδαιρο, ἔλαφο ἐπέραςε ἀσ'
σ' Ἀντήλ' τὸ ποτάμ' ἀσπρύτερο, ἀσ' σὸ Δεδέκ' τὸ πεγάδ'
καθαρώτερο. Ἐγὼ οὐτὸ εἶπα 'το, Ἐξάιτος εἶπεν ἀτο (Ἐξάιτος
= Χριστός) Ὁφ. Πβ. ἀδηλάχλαδο, *ἄδηλομάχαιρο,
ἄδηλος 3, ἀσπράδι.

ἀδήλωτος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δηλωτός <δη-
λώνω.

Ὁ μὴ δεδηλωμένος, συνήθως ἐπὶ τῶν μὴ ἐγγεγραμμένων
εἰς τὰ μητρώα ἀρρένων καὶ ἐπομένως μὴ στρατολογη-
θέντων σύννηθ.: Ἦτανε ἀδήλωτος καὶ τὸν ἐπιάσανε νὰ ὑπη-
ρετήσῃ καὶ αὐτός.

αδημονησιὰ ἡ, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδημονῶ.

Ἡ ἀδημονία.

αδημονία ἡ, Κορσ. Κύπρ.

Τὸ μετγν. οὐσ. ἀδημονία.

Θλίψις, στενοχωρία, ἀνησυχία ἐνθ' ἄν.: Εἶδεν μεγάλην
αδημονίαν τὸ ἐπνίην Κύπρ.

αδημονῶ Θήρ. Κορσ. Κρήτ. Κύπρ. Μεγίστ. Χίος κ.ά.
αδημονῶ Χίος ἀδημονάω Ζάκ. Κεφαλλ. Μέσ. ἀδημονεῖμαι
Βιθυν. (Κατιρ.)

Τὸ ἀρχ. ἀδημονῶ.

1) Θλίβομαι, στενοχωροῦμαι ὑπερβολικῶς Βιθυν. (Κα-
τιρ.) Θήρ. Κορσ. Κρήτ. Κύπρ. Μεγίστ.: Μὴν ἀδημονᾷς δά!
Θήρ. Ἀδημόνησεν τὸ ἐκρέμ-μυσην Κύπρ. Μὴ τὸνε κάνης ἔτσι
τὸν κύρι σου, γιατί ἀδημονεῖται Κατιρ. Ἐν ἀδημονημένος
τῶν φωνάζει Κύπρ. β) Ἀγανακτῶ Κεφαλλ. Κρήτ. Χίος:
Με κάνει καὶ ἀδημονάω Κεφαλλ. Μ' ἔκαμε καὶ ἀδημόνησα
αὐτόθ. 2) Καταρῶμαι Κρήτ. Χίος: Ἀδημόνησεν ἀπάνω
τοῦ παιδιοῦ του Κρήτ.

Πβ. ἀγανακτῶ.

αδημοσίευτος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀδημοσίευτος.

Ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς δημοσιότητα, ὁ μὴ δημοσιευθεὶς:
Εἶναι ἀδημοσίευτος ἀκόμη ὁ νόμος - τὸ διάταγμα κττ.

Ἄδης ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν. Σάντ. Χαλδ.)
Ἄδῃ Τσακων. Ἄδες Πόντ. (Χαλδ.) Ἄης Κάρπ. Κύπρ.
Νάδης Ἀνδρ. Θήρ. Κρήτ. Νάξ. Ἄρης Κύπρ. (καὶ Ἄδης)
Ἄϊδος Καππ. Ἄδῃ τό, Θράκ. Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. Ἄδης. Ὁ τύπ. Νάδης ἐκ συνεκφ. τῆς
αἰτιατ. τὸν Ἄδῃ - τὸ Νάδῃ.

1) Ἡ κατοικία τῶν τεθνεώτων, ὁ κάτω κόσμος:
κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν. Σάντ. Χαλδ.) Τσακων.: Ἄδης
ἀχόρταγος - ἀνεχόρταγος - ἀδηφάγος - μαῦρος - σκοτεινὸς - σκοτει-
νισμένος πολλαχ. Εἶδ' ἀρρώστια εἶν' ποῦ 'πεσαν ἀπάνω δου,
τοῦ Νάδῃ μυρίζει! Νάξ. Ἦτανε μαῦρος σὰν νὰ ἐβγήκε ἀπὸ τὸν
Ἄδῃ Κεφαλλ. Ὁ τὰ Τάρταρα τοῦ Νάδῃ τὸν ἐγρεμίσανε Κρήτ.
Σ' τὸν Ἄδ' ἐπῆεν (ἀπέθανε) Χαλδ. || Φρ. Πῆγε 'ς τὸν Ἄδῃ
καὶ γύρισε (διέτρεξε μέγαν κίνδυνον) σύννηθ. Τὸν ἔστειλε
'ς τὸν Ἄδῃ (τὸν ἐφόνευσε) πολλαχ. Ὁ μαῦρος Ἄδης νὰ σὲ
φάγῃ! (ἀρὰ) Λευκ. κ.ά. Ὡ, ποῦ νὰ φάῃ ὁ Νάδης τὸ κορμάκι
σου! (ἀρὰ) Νάξ. Σ' σὸ μαῦρον τὴν γῆν καὶ 'ς σὸ σκοτεινὸν
τὸν Ἄδῃ (ἀρὰ) Οἶν. κ. ἂ. Συνεκδ. ἐπὶ πλησμονῆς:
Ἐφαγε ἕναν Ἄδῃ (πολὺ) πολλαχ. Μπεκρηδες οἱ ἄθεοι πίνασι
τὸν Ἄδῃ (ἔπιναν ἀπλήστως) Σῦρ. Τὸν Ἄδῃ μὲ τὰ λείψανα
τρῶει (ἐπὶ πολυφάγου καὶ ἀσώτου) Βιθυν. Ὁ Ἄδης φωνά-
ζει (ἢ ἀκόρεστος ὡς Ἄδης κοιλία, ὅταν πεινᾷ) Πελοπν.
Ἄδης ἀνεχόρταστος (ἐπὶ ἀπλήστου, πλεονέκτου ἢ λαιμάργου.
Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,314) Κεφαλλ. Ἄδης ἀδηφάος
(συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κύθν. Χορταίνει ὁ Ἄδης κόκκαλα;
(συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. Συνών. φρ. τρῶει
ἕνα περὶδρομο, τρῶει τὴν ποταμοθάλασσα, ἔφαγε
τὸν ἀβλέμονα, τρῶει ἕνα ἄδυσο (ἰδ. ἄβυσσος)
|| Παροιμ. Ἀπὸ τὸν Ἄδῃ φῶς; (ἀπὸ τοῦ πονηροῦ ἀνα-
μένεις χρηστὸν τι; ἢ ἀπὸ ἐνδεοῦς προσδοκᾷς κέρδος;)
Κύπρ. Πῶς πάν οἱ στραβοὶ 'ς τὸν Ἄδῃ; — Ὁ ἕνας μὲ τὸν
ἄλλον (ἐπὶ ἐκείνων οἱ ὅποιοι κάμνουν ἀτόπημά τι παρα-
συρόμενοι ὑπὸ ἄλλων) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Δώδεκα χρόνῳ

κορίτσι γιὰ 'ς σὸν ἄδην γιὰ 'ς σὸν ἄντρα (ἡ ἡλικιωθεῖσα κόρη ἢ πρέπει νὰ προσαρμοσθῇ πρὸς τὰς κοινωνικὰς συνθήκας ὑπανδρευομένη ἢ ἐν ἐναντία περιπτώσει προτιμότερον ν' ἀποθάνῃ) Ἰνέπ. || Γνωμ. Ὁ ἄδης ἔχει μπατίκια, ἀμ' ἐβγατίκια δὲν ἔχει Κάρπ. || Ἄσμ.

Ὡ χριστιανές μου, κλάψετε τὸ ἰδικό μου χάλι, ποῦ βάζω τὸν μονάκριβον 'ς τὸν μαυρισμένον ἄδην Νίσουρ.

Γιὰ μὴνυσέ μου, μάθια μου, πῶς σοῦ φανήκ' ὁ Νάδης Θήρ. 2) Τόπος κολάσεως τῶν πονηρῶν, κόλασις Ζάκ. Καπ. Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.) κ. ἀ. : Γνωμ. Ἀχαριστία 'ς σὸν ἄδην κράζ' καὶ πάει (ἡ ἀχαριστία κράζουσα πηγαίνει εἰς τὸν ἄδην, ἦτοι ὁ ἀχάριστος θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν κόλασιν) Χαλδ. Συνεκδ. ἐπὶ σκοτεινοῦ τόπου Ζάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Λευκ. Παξ. : Ἐδῶ μέσα εἶναι ἄδης (σκότος μέγα) Κεφαλλ. || Φρ. ἄδης 'ς τὸν ἄδην (ἐπὶ σκότους ψηλαφητοῦ, οἶον : ἐδῶ μέσα εἶναι ἄδης 'ς τὸν ἄδην !) Παξ.

ἀδηφαγία ἡ, Τσακων.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀδηφαγία.

Πολυφαγία, λαιμαργία.

ἀδηφάγος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) κ. ἀ. ἀδηφάος Κύθν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀδηφάγος.

Πολυφάγος, ἄπληστος, ἀκόρεστος ἔνθ' ἀν. : Ἀμαν κι ἀδηφάγος εἶσαι ! (ἄμαν = πόσον) Κερασ. || Παροιμ. φρ. ἄδης ἀδηφάος (ἐπὶ ἀπλήστου καὶ ἀκορέστου) Κύθν.

-**ἀδι** παραγωγική κατάλ. κοιν. καὶ Τσακων. -ἀιδι Τσακων. -ἀδ' βόρ. ἰδιώμ. -ἀι Κάλυμν. κ. ἀ.

Ἐκ τῆς μεταγν. καὶ μεσν. ὑποκορ. καταλ. -ἀδιον ἀπολεσθείσης ὁμως τῆς ὑποκοριστικῆς αὐτῆς σημασίας ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ, οἶον : ἐλάδιον - λάδι, λιβάδιον - λιβάδι, πηγάδιον - πηγάδι, σημάδιον - σημάδι, ὑφάδιον - ὑφάδι κττ.

Ἐκ τούτων ἐπεξετάθη ἡ κατάλ. -ἀδι καὶ ἐπὶ ἄλλων οὐσ. παραγομένων συνήθως ἐξ ἐπιθ., οἶον : ἄσπρος - ἄσπράδι, γλυκός - γλυκάδι, ἔρημος - ρημάδι, κίτρινος - κιτρινάδι, κόκκινος - κοκκινάδι, μαῦρος - μαυράδι κτλ.

ἀδιάβαλος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) ἀδιάβατος Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. διαβαλτός < διαβάλλω.

1) Ὁ μὴ διαπεραιωθείς, ὁ μὴ φθάσας εἰς μέρος τι : Εἶναι ἀδιάβατος ἀκόμη 'ς τὸ χωριό. Ἀντίθ. διαβαλμένος (ἰδ. διαβάλλω). 2) Ἰσχυρογνώμων : Ὁ τῇ γνώμῃ ἀδιάβατος εἶναι αὐτός. Μὴ μιᾶς 'ς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, εἶν' ἀδιάβατος.

ἀδιβαλτοσύνη ἡ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδιάβαλτος.

Ἰσχυρογνωμοσύνη : Αὐτὸς ἔχει ἀδιβαλτοσύνη, ἄφησέ τον.

ἀδιάβαστος ἐπίθ. κοιν. ἀδέβαστος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. διαβαστός < διαβάζω.

Α) Παθ. 1) Ὁ μὴ διαβιβαζόμενος, ἀδιαβίβαστος, ἐπὶ νομισμάτων, τὰ ὅποια δὲν περνοῦν, δὲν ἰσχύουν Πόντ. (Χαλδ.) : Ἡ λίρα ἀδέβαστον ἔν'. || Φρ. Ἀδέβαστον παρὰν (ἐπὶ ἀνθρώπου οὐδαμοῦ γινομένου δεκτοῦ). 2) Ἐκεῖνος τὸν

ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ διαβῇ, νὰ περάσῃ, ἀδιάβατος, ἀπέραστος (α) Ἐπὶ τόπου ἐν γένει Ἡπ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) : Ποτάμ' ἀδέβαστον Χαλδ. Δρόμος ἀδέβαστος Τραπ. Συνών. ἀδιάβατος 1 (α). (β) Ἐπὶ χρόνου Ἡπ. : Ζωὴ ἀδιάβαστη. Πβ. μεταγν. «διαβιβάζειν τὴν ἡμέραν, τὸν χειμῶνα». Συνών. ἀδιάβατος 1 (β). 3) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαβιβασθῇ, νὰ διαπερασθῇ διὰ τινος Παξ. : Αὐτὸ τὸ ἔρ' μοι τὸ ψωμί εἶναι ἀδιάβαστο (δὲν δύναται νὰ περασθῇ ἀπὸ τὸν φάρυγγα). 4) Ὁ μὴ ἐκπλυθεὶς δι' ἀφθόνου ὕδατος, ἐπὶ ἐνδυμάτων, τὰ ὅποια μετὰ τὴν ἐν θερμῷ ὕδατι πλύσιν δὲν ἐπλύθησαν διὰ ψυχροῦ ὕδατος Ἡπ. : Τὰ ροῦχα τὰ ἔχω ἀκόμη ἀδιάβαστα Ἡπ. Πβ. ἀπέραστος.

5) Ὁ μὴ ὀργωθείς ἐκ δευτέρου, ἐπὶ ἀγροῦ Ἡπ. : Ἐχω τὸ χωράφι μ' ἀδιάβαστο. Συνών. ἀδευτέριστος, ἀδευτέρωτος 1 β. 6) Ὁ μὴ ἀναγνωσθεὶς ἡ ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀναγνωσθῇ κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) : Ἀφῆσε τὸ βιβλίον ἀδιάβαστο κοιν. Ἀσ' σὰ τρία γράμματα ἐπέμ' νεν ἔναν ἀδέβαστον Χαλδ. || Φρ. Μητὲ τ' ἀδιάβαστα δὲ ἀδ' ὑγάνουν ἔουτον (οὐδὲ αἱ ἀπόρρητοι καὶ μαγικαὶ εὐχαὶ ἐνεργοῦν ἐπ' αὐτοῦ. Ἐπὶ δαιμονιζομένου) Σύμ. β) Ὁ στερηθεὶς ἡ ὁ μὴ τυχὼν ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας ἡ εὐχῆς ἱερέως κοιν. : Ἐπῆεν ἀδιάβαστος (ἐτάφη ἄνευ ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς) Κεφαλλ. Τὸ σ' τὰρ' εἶν' ἀδιάβαστο ἀπὸ τὸν παπᾶ Ἡπ. || Φρ. Αὐτὸς εἶναι ἀδιάβαστος (ἐπὶ ἀνθρώπου κακοῦ) Λακων. Ἀντίθ. διαβασμένος (ἰδ. διαβάζω).

γ) Ὁ μὴ τυχὼν συγχωρήσεως διὰ τῆς ἐξομολογήσεως, ἀνεξομολόγητος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) : Ἐκοινώντισεν ἀδέβαστος (ἐκοινώνησε, μετέλαβε τῶν μυστηρίων) Τραπ. Χαλδ.

Β) Ἐνεργ. 1) Ὁ μὴ ἀναγνώσας, ὁ μὴ μελετήσας τὸ μάθημά του, ἐπὶ μαθητῶν σύνθη. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) : Χθὲς τὸ βράδυ ἔμεινες ἀδιάβαστος, τί θὰ πῆς τοῦ δασκάλου σου σήμερα ; Παξ. Ἐπῆεν 'ς σὸ σχολεῖον ἀδέβαστος Κερασ. 2) Ὁ μὴ τυχὼν παιδεύσεως, ἀγράμματος σύνθη. καὶ Πόντ. (Κερασ.) : Ἐγὼ εἶμαι ἀδιάβαστος Τῆν. Ἀντίθ. διαβασμένος (ἰδ. διαβάζω).

ἀδιβατίστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδεβάτιστος Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. διαβατιστός < διαβατίζω.

Ὁ μὴ διαπερασθεὶς διὰ τῶν ὁδόντων κτενίου ἱστοῦ, ἐπὶ κλωστής, στήμονος κττ. ἔνθ' ἀν. : Τὸ παννὶ ἀδεβάτιστο ἔν' (οἱ μίτοι τοῦ ὑφάσματος δὲν ἐπεράσθησαν ἀκόμη διὰ τῶν ὁδόντων τοῦ κτενίου) Ὁφ. Πβ. ἀδεβγάτιστος.

ἀδιάβατος ἐπίθ. ἐνιαχ. ἀδιάβατος Ἡπ. Κρήτ. Πελοπν. (Αἶγ. Λακων.) ἀδιάβατους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀδιάβατος Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀδέβαστος Πόντ. (Ἀμισ. Ὁφ.) ἀδιάβατος Ἡπ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀδιάβατος. Περὶ τοῦ τύπ. ἀδιάβατος πβ. ΙΚακρῖδ. ἐν Ἀθηνᾶ 38 (1926) 204.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ διαβῇ, νὰ περάσῃ, νὰ διανύσῃ, ἀπέραστος (α) Ἐπὶ τόπου Κρήτ. Πελοπν. (Αἶγ. Λακων.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Ὁφ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Μέρος ἀδιάβατο Αἶγ. Βράχους ἀδιάβατους αὐτοῦ, ποῦ νὰ περάσῃς ; Αἰτωλ. Τὸ ποτάμι ἀδιάβατο ἐν Οἶν. Συνών. ἀδιάβαστος 2 (α). (β) Ἐπὶ χρόνου Ἡπ. : Καιρὸς ἀδιάβατος, ἡμέρα ἀδιάβατη (ἀτελειώτος). Συνών. ἀδιάβαστος 2 (β). 2) Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔχει πέρασι, δὲν περνᾷ, ἐπὶ νομίσματος Πόντ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀδιάβατους καὶ ὡς τοπων. Μοσχον.

